ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Το τελευταίο διάστημα ο χώρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και συνολικά της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς βρίσκεται σε μια ανοιχτή κρίση. Τα σημάδια είναι πολλά και δύσκολα μπορεί κανείς να τα παραβλέψει. Το απογοητευτικό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, ιδίως εάν συγκριθεί με το θετικό αποτέλεσμα στις αυτοδιοικητικές εκλογές, έδειξε ότι δεν μπορούμε να πείσουμε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια ότι είμαστε πραγματικά έναεναλλακτικό πολιτικό σχέδιο για την Αριστερά.

Η κατάσταση στις τοπικές οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι απογοητευτική, με αποδιαρθρωμένη συμμετοχή και εξαιρετικά χαμηλά συμμετοχή στις λίγες συνελεύσεις που έχουν γίνει. Πρωτοβουλίες εξαγγέλλονται αλλά είτε δεν πραγματοποιούνται, είτε γίνονται με τρόπο άμαζο. Πλήθος αγωνιστών, που αποδέχονται τις θέσεις και το πρόγραμμά μας και συνεργάζονται μαζί μας σε αυτοδιοικητικό και συνδικαλιστικό επίπεδο, μας δηλώνουν ότισκοπεύουν να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ.

Ο βαθμός συνεννόησης και συντονισμού μέσα στην ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει υποχωρήσει και πλέον δεν υπάρχει καν αλληλοενημέρωση για τους αυτοτελείς σχεδιασμούς των διαφόρων οργανώσεων. Εμπόδια και προσκόμματα υψώνονται απέναντι σε πρωτοβουλίες κοινής δράσης και σε βήματα συμπόρευσης με άλλες δυνάμεις που επίσης πρεσβεύουν το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα, ενώ και η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμετωπίζεται με δυσπιστία ακόμη και από δυνάμεις και αγωνιστές που ήταν σύμμαχοι. Στην αντιφασιστική δράση, στην αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της Ουκρανίας, στην αντιιμπεριαλιστική πάλη δοκιμάζονται διαφορετικές και συχνά αποκλίνουσες γραμμές.

Η κατάσταση αυτή είναι το αποτέλεσμα συγκεκριμένων επιλογών. Η αποτυχία της μετωπικής συμπόρευσης στοίχησε πολύ και μέσα και έξω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Όσες ευθύνες και εάν μπορεί κανείς να αποδώσει στην ηγεσία του Σχεδίου Β, η κύρια ευθύνη παραμένει στις δυνάμεις εκείνες μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ που είτε προσπάθησαν εξαρχής και ανοιχτά να σαμποτάρουν τη μετωπική συμπόρευση, παρότι ήταν απόφαση της Συνδιάσκεψης, είτε δεν είχαν τη διορατικότητα και τη γενναιότητα να καταλάβουν ότι δεν ακυρώνεται μια ενωτική διεργασία με βάση το σε ποια θέση μιας παραγράφου μπαίνει το – ρητό – «έξω από την ΕΕ». Για μήνες αντί να έχουμε, με καταλύτη την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μια ανοιχτή στον κόσμο του κινήματος ενωτική διαδικασία, είχαμε ατέρμονες κλειστές διαδικασίες, που τις σφράγιζαν οι

ταλαντεύσεις και οι παλινωδίες της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Με την αποτυχία της συμπόρευσης η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντικειμενικά έστειλε το μήνυμα ότι δεν μπορεί να υπερβεί τα όριά της, ότι δεν τολμά να συμβάλει σε διεργασίες ανασύνθεσης μιας πραγματικά ριζοσπαστικής Αριστεράς, ότι δεν αναμετριέται με ιστορικές προκλήσεις.

Αυτό συμπύκνωσε, κατά τη γνώμη μας, όλη την αδυναμία αναμέτρησης με το χαρακτήρα της εποχής και της πολιτικής κρίσης, τις ευκαιρίες που ανοίγει, τον τρόπο που τέθηκε θέμα εξουσίας και ηγεμονίας στον τόπο μας. Η γενικολογία περί «αντικαπιταλιστικής ανατροπής» χωρίς να εξηγείται πώς και από ποιον, η μη επαρκής εμβάθυνση του μεταβατικού προγράμματος που συνδυαζόταν από σιωπή για το ποια εξουσία θα το υλοποιήσει, η φοβική αντιμετώπιση του ερωτήματος της κυβέρνησης, σε πείσμα του ίδιου του πλούτου της επαναστατικής μαρξιστικής παράδοσης πάνω στο θέμα, όλα αυτά οδήγησαν σε πολιτικό προσανατολισμό αμυντικό, που φετιχοποιούσε τις λέξεις αλλά φοβόταν τις πράξεις, στην αδιαφορία απέναντι την επεξεργασία του προγράμματος, στην καχυποψία απέναντι στη μετωπική πολιτική. Το αποτέλεσμα; Όσο πιο δεξιά πήγαινε ο ΣΥΡΙΖΑ, τόσο λιγότερη πραγματική πολιτική πίεση από τα αριστερά είχε.

Δεν είναι τυχαίο ότι διατυπώνονται σήμερα εκτιμήσεις που θυμίζουν τον καταστροφισμό του ΚΚΕ, που λίγο πολύ λένε ότι τίποτε δεν μπορεί να αλλάξει και ότι απλώς χρειάζεται να καταλάβουμε ένα αριστερό χαράκωμα και να περιμένουμε να περάσει η μπόρα. Με αυτό τον τρόπο, απλώς χαρίζουμε όλη την ελπίδα και την προσδοκίας στο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να προσπαθήσουμε να δείξουμε όχι ότι «τίποτα δεν γίνεται» αλλά ότι, αντίθετα, «μπορούν να γίνουν πολλά» εάν διαλεχτεί ο δρόμος της αγωνιστικής ανάτασης, της ρήξης με ΕΕ, της άρνησης της διαχειριστικής αντίληψης για τη διακυβέρνηση.

Όλα αυτά το μόνο που δημιούργησαν και δημιουργούν είναι αμηχανία και υποχώρηση, απογοήτευση και αποστράτευση. Και ποια ήταν η απάντηση σε όλα αυτά; Η ακόμη πιο αμυντική αναδίπλωση σε μια γραμμή φοβική που προσομοιάζει με αυτή του ΚΚΕ και η υποχώρηση από το βασικό στοιχείο που έδινε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ κύρος στους αγωνιστές: την επίμονη υπεράσπιση της ενιαιομετωπικής γραμμής μέσα στο κίνημα. Αντί για την προσπάθεια να εντείνουμε, μαζί με την κριτική στη δεξιά γραμμή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, την κοινή δράση μέσα στα κινήματα, αυτό που προκρίνεται είναι η λογική της διάσπασης και της ρήξης μέσα στο κίνημα. Ενωτικά εγχειρήματα, που καμιά σχέση δεν έχουν με την κυρίαρχη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο συντονισμός πρωτοβάθμιων σωματείων, ενωτικά σχήματα στους καθηγητές και άλλους χώρους εργασίας, επιτροπές κατοίκων και λαϊκές συνελεύσεις με πλατιά συμμετοχή, όπου στην πραγματικότητα τον τόνο δίνει η

αντικαπιταλιστική Αριστερά, αντιμετωπίζονται με καχυποψία και κακόβουλη κριτική. Ενωτικά δημοτικά σχήματα με ριζοσπαστική κατεύθυνση σε διάφορες περιοχές υπονομεύτηκαν ή και διασπάστηκαν με αφορμή τις πρόσφατες δημοτικές εκλογές. Με τον ίδιο τρόπο αντιμετωπίζεται και η νέα δημοτική αρχή στο Χαλάνδρι, παρόλο που τον τόνο σε αυτή δίνουν δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ευρύτερης ριζοσπαστικής αριστεράς. Μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ καμιά προσπάθεια για άνοιγμα ουσιαστικής συζήτησης δεν προχωρά, παρά μόνο διαδικασίες «ξεκαθαρίσματος λογαριασμών» όπως ήταν το ΠΣΟ του Ιουλίου ενώ υπάρχει και μια προσπάθεια να στοχοποιηθεί ένας ανύπαρκτος «εσωτερικός εχθρός» που υποτίθεται ότι είναι οι «φιλοσύριζα» τάσεις.

Ποιο είναι το πρόβλημα; Ότι με αυτή την κατάσταση ο ευρύτερος χώρος της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς δεν κατορθώνει να εκμεταλλευτεί τις πραγματικές πολιτικές δυνατότητες που υπάρχουν. Η ανοιχτά δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και η διεκδίκηση ενός ρόλου σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας με πλήρη αποδοχή του πλαισίου της ΕΕ και των δανειακών συμβάσεων, σε συνδυασμό με τον αναχωρητισμό του ΚΚΕ, διαμορφώνει πραγματικά περιθώρια παρέμβασης για την Αριστερά του μεταβατικού προγράμματος, του άλλου δρόμου χωρίς μνημόνια και χρέος, έξω από ευρώ και ΕΕ. Μια Αριστερά που θα δοκιμάσει να αντιστρέψει τη συνθήκη «μειωμένων προσδοκιών» που καλλιεργεί ο ΣΥΡΙΖΑ, που θα δείξει ότι ακόμη και τα άμεσα μέτρα ανακούφισης απαιτούν ρήξη με τους δανειστές και την ευρωζώνη, που θα επιμείνει ότι μια κυβέρνηση που θα εκπροσωπούσε τους εργαζομένους θα πρέπει να στηρίζεται πάνω από όλα στην αυτοπεποίθηση του λαϊκού κινήματος, που θα τολμήσει ανατροπές, που θα ξαναμιλά για την επικαιρότητα του σοσιαλισμού. Μια Αριστερά που θα δοκιμάσει να επικοινωνήσει με τις υπαρκτές αριστερές αναζητήσεις και αγωνίες μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, με την αφετηρία της αυτοτέλειας ως ενός άλλου πολιτικού σχεδίου για την Αριστερά. Μια τέτοια Αριστερά, που σήμερα λείπει, ακόμη και εάν πιεζόταν αντικειμενικά από την εκλογική πόλωση, θα μπορούσε να έχει ευρύτερη απήχηση, να έχει καθοριστική συμβολή στη διεκδικητικότητα και την απαιτητικότητα των λαϊκών μαζών και στην αυτοπεποίθησή τους και τώρα και απέναντι σε τυχόν κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Πάνω από όλα, μια τέτοια Αριστερά θα μπορούσε να είναι σε θέση, όταν η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ προσκρούσει πάνω σε όλες τις αντιφάσεις της δεξιάς στροφής της (που θα τους επιτείνει η προκαταβολική αποδοχή των εκβιασμών της ΕΕ και των δανειστών), να δώσει κατεύθυνση και προοπτική στο λαό, να παρέμβει καταλυτικά και να συναντηθεί με ανακατατάξεις, ρήξεις και ανασυνθέσεις συνολικά στο τοπίο της Αριστεράς, να ανοίξει το δρόμο για το αριστερό ριζοσπαστικό μέτωπο που δεν θα αφήσει να χαθεί η ιστορική ευκαιρία που άνοιξε ο εργατικός και λαϊκός ξεσηκωμός.

Αυτό θα σήμαινε, όμως, ότι με τόλμη και αποφασιστικότητα – για να μη χάσουμε τις

ευκαιρίες της περιόδου – αναμετριόμαστε με το ερώτημα μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής για την εποχή των εξεγέρσεων αλλά και των τεράτων, αναζητούμε τη διαλεκτική ανάμεσα στα κινήματα και τις αντιστάσεις, την κρίση ηγεμονίας, τη δυνατότητα κυβερνήσεων που να εκπροσωπούν μια συμμαχία των δυνάμεων της εργασίας της γνώσης και του πολιτισμού, το ερώτημα μιας σύγχρονης Συντακτικής Συνέλευσης, τον καθοριστικό ρόλο ενός λαϊκού κινήματος που να οικοδομεί σύγχρονες μορφές δυαδικής εξουσίας. Σημαίνει ότι δοκιμάζουμε να μην είμαστε απλώς μια Αριστερά της αντίστασης και της ιδεολογικής διαφοροποίησης, αλλά της ηγεμονίας και του επαναστατικού μετασχηματισμού. Σημαίνει ότι δεν μας αρκεί απλώς να είμαστε αριστερότερα του ΣΥΡΙΖΑ με όρους πολιτικής γεωγραφίας, αλλά ότι τολμάμε να είμαστε ένα άλλο σχέδιο για την Αριστερά και το κίνημα, μια εναλλακτική στρατηγική.

Μόνο που αυτή η κατεύθυνση καθόλου δεν εξυπηρετείται από τη σημερινή πολιτική κατεύθυνση, λειτουργία και φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Έχει έρθει η ώρα ώστε τολμηρά και αυτοκριτικά, συντροφικά και μαχητικά να δοκιμάσουμε μια επανεκκίνηση, μια πραγματική επανίδρυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δεν υποτιμούμε ούτε την ιστορία, ούτε την προσφορά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ούτε προφανώς την αγωνιστική δράση και πρωτοπόρα παρέμβαση των αγωνιστών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο συνδικαλιστικό κίνημα, στο κίνημα νεολαίας, στα τοπικά κινήματα, στην αντιφασιστική δράση. Το δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι απαραίτητο και χρήσιμο για αλλάξουν τα πράγματα στην Αριστερά. Όμως, δεν πρόκειται να αλλάξουν τα πράγματα, όσο το δυναμικό αυτό σπαταλιέται σε αδιέξοδες γραμμές και πρακτικές, ή περιορίζεται μόνο στη μαχητική παρέμβαση στα κοινωνικά κινήματα. Ακριβώς γι’ αυτό το λόγο χρειαζόμαστε αλλαγή ρότας, για να μπορέσει αυτό το δυναμικό να αλλάξει τους συσχετισμούς μέσα στην Αριστερά και στο κίνημα. Για να ξαναγίνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ένα εργαστήρι επεξεργασίας προγραμμάτων, πρωτοβουλιών, στρατηγικών.

Αυτό για εμάς σημαίνει σήμερα συγκεκριμένες κατευθύνσεις και βήματα:

– επιμονή σε μια ενιαιομετωπική κατεύθυνση στο μαζικό κίνημα, με συντονισμό των ίδιων των σωματείων, με προσπάθεια για αγωνιστικές πλειοψηφίες, με ενωτικές πρωτοβουλίες σε κρίσιμα μέτωπα όπως η πάλη ενάντια στον ΕΝΦΙΑ, με προσπάθεια να διατηρηθεί η αγωνιστικότητα και η διεκδικητικότητα και απέναντι στην τωρινή κυβέρνηση αλλά και απέναντι στην επόμενη.

– ενωτικές πρωτοβουλίες σε κρίσιμα μέτωπα όπως είναι αυτό της διαγραφής του χρέους, της αντιφασιστικής δράσης, της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και αλληλεγγύης

-ξεκίνημα ξανά της διαδικασίας της μετωπικής συμπόρευσης ξεκινώντας από την άμεση διατύπωση προς το σύνολο των δυνάμεων και των αγωνιστών που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τοποθετούνται υπέρ του αναγκαίου μεταβατικού προγράμματος, πρόταση για κοινή εκλογική κάθοδο. Για μια αριστερή εκλογική συμμαχία που να προβάλλει τον άλλο δρόμο, να επικοινωνήσει με τις αναζητήσεις ευρύτερων τμημάτων του λαϊκού κινήματος, να αφήσει παρακαταθήκες για την επόμενη μέρα. Δεν είναι δυνατόν σε αυτή την κρίσιμη στιγμή να μην κάνουμε στοιχειώδη βήματα συσπείρωσης των δυνάμεων που αναφέρονται στη ρήξη με χρέος, ευρώ και ΕΕ και να βλέπουμε «ρεφορμιστές» ακόμη και στις πιο κοντινές δυνάμεις.

– άνοιγμα της προγραμματικής συζήτησης και της συζήτησης για το ερώτημα της εξουσίας και της διακυβέρνησης έξω και πέρα από αμυντικούς δογματισμούς και σχηματικότητες που υπονομεύουν τη δυνατότητα να κάνουμε όντως επαναστατική πολιτική. Όχι με συνθήματα και μεγαλοστομίες, αλλά με συγκεκριμένη επεξεργασία για το πώς μπορεί να γίνει η ρήξη με ευρώ και ΕΕ, τι σημαίνει σήμερα ρήξη με τον ιμπεριαλισμό και εθνική ανεξαρτησία, τι θα γίνει με τις τράπεζες, πώς θα υπάρξει άλλο παραγωγικό πρότυπο, πώς θα υπάρξει ενεργειακή και διατροφική επάρκεια, πώς θα γενικευτούν πειράματα αλληλεγγύης και αυτοδιαχείρισης. Δεν μπορούμε να πάμε μακριά απλώς με συνθήματα για τον εργατικό έλεγχο και την ανατροπή.

– δημοκρατία και συντροφικότητα μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με ξαναζωντάνεμα των τοπικών και κλαδικών επιτροπών, με προσπάθεια για συνδιάσκεψη με ουσιαστική συζήτηση, με εξασφάλιση ότι οι διαφορετικές απόψεις θα μπορούν να ξεδιπλωθούν και να εκπροσωπηθούν ισότιμα και ένα δημοκρατικό τρόπο εκλογής και απόφασης που θα εξασφαλίζει ότι οι διαφορετικές πλατφόρμες και στρατηγικές μπορούν να ακουστούν, να συζητηθούν και να εκπροσωπηθούν.

Καλούμε, ανοιχτά και συντροφικά όχι μόνο τις άλλες πολιτικές τάσεις αλλά και ολόκληρο το δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αναμετρηθούν με αυτές τις προκλήσεις, ώστε να σταματήσει η τωρινή αδιέξοδη στασιμότητα. Να στοχαστούν και να δράσουν με κριτήριο τις ιστορικές στιγμές και όχι την κοντόθωρη μεζούρα των «συσχετισμών». Από την απογοήτευση και αίσθηση διαρκώς χαμένων ευκαιριών κανείς δεν είναι αλώβητος. Καλούμε τους αγωνιστές και τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να πάρουν την τύχη του μετώπου στα χέρια τους, να συμβάλουν στη συλλογική επεξεργασία μιας μάχιμης γραμμής, να βάλουμε όλες και όλοι πλάτη. Καλούμε τους φίλους και τους υποστηρικτές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και όλους τους αγωνιστές που αγωνιούν για την υπόθεση της αναγκαίας ριζοσπαστικής αριστεράς να καταθέσουν την εμπειρία, την αγωνία, την αναζήτησή τους σε αυτή την προσπάθεια.

Ξέρουμε ότι σε αυτή μας την αγωνία δεν είμαστε μόνοι. Ας ανοίξει επιτέλους η συζήτηση, ας ανοίξουν στόματα και αυτιά, ας συναντηθούμε στην κοινή προσπάθεια για να πάνε τα πράγματα αλλιώς. Και αυτό επείγει. Σε μια κρίσιμη καμπή ας γυρίσουμε την πλάτη στην εσωστρέφεια, ας αποφύγουμε τον αμυντισμό που απλώς αναιρεί τη δυνατότητά μας να επικοινωνήσουμε με τις αναζητήσεις και τις προσδοκίες ενός λαού που έδωσε μεγάλες μάχες, ας σταθούμε στο ύψος των προκλήσεων που είναι μπροστά μας. Δεν λογοδοτούμε στις οργανώσεις μας, αλλά στην αγωνία μιας κοινωνίας που αναζητά να ξαναδώσει σχήμα στην ελπίδα της.

15/10/2014
Το πανελλαδικό γραφείο της Αριστερής Ανασύνθεσης
Πηγή:ektosgrammis.gr